

Имало едно време ...

Имало едно време така започва нашата история и бързам да споделя, че е с щастлив край. Казват, че децата сами избират родителите си. Вярно е ! Те идват тук на земята със специална мисия, да ни научат на нещо много важно – вяра и любов. Моят син е наистина специално дете, да точно това което си помислихте, дете със СОП.

Всичко започна, когато синът ни тръгна на ЧДД. Точно тук получихме първия си шамар. Разбрахме, че синът ни наистина е специален. От градината ни предложиха да остане , но ние решихме , след консултация с психолог, детето да остане вкъщи с детегледачка и така докато навърши 3,5 години.

В един прекрасен ден получаваме така чаканото писмо, че детето е прието в ДДГ. Ооо чудо, в мен бошуват смесени емоции. Ами сега, ще се справи ли, ще бъде ли приет добре от децата?

С голям страх, вълнение и притеснение се свързах с директорката на детската градина, за да и споделя за нашия „проблем“. Детето е прието по общия ред, но няма документи за СОП. Бързо вмъквам една скоба, защо детето има проблем, а няма документи. Защото всички специалисти ни съветваха да изчакаме в началото. Да се върна към директорката. Звъня, дава свободно, сърцето ми ще изкочи. От другата страна се чува глас, който ме накара да изтръпна. „ Искам да помоля за среща с вас, за да поговорим за сина ми, приет е във вашата градина, но имаме казус.“

Отговор: „Кажете по телефона“ , изпадам в обяснителен режим. Втори шамар. „ДЕТЕТО ВИ НЕ Е ЗА НАШАТА ДЕТСКА ГРАДИНА, ЗАПИШЕТЕ ГО ДРУГАДЕ, ИМА ТАКИВА ДЕТСКИ ГРАДИНИ ЗА ТАКИВА ДЕЦА.“ КРАЙ...“ Благодаря Ви госпожо директор!

Детето остана още малко с детегледачката. На 4 г. отново беше приет в ДДГ. Същата ситуация, правим отново среща с директорката. Отново разказваме всичко. Тук ни приемат добре. Най-накрая моето дете тръгва на градина. Правим среща с госпожите. Едната госпожа го приема добре, другата размаха пръст – „той ще може да идва само до обяд“ , но не само в началото , а така да си я караме. Имала деца, които не се хранели и припадали. Ние се съгласихме, нямаме избор. Наближава 15.09, госпожите ни посъветваха да не го пускаме първата седмица, защото едната госпожа щяла да отсъства и нямало да могат да се справят. Добре, отлагаме с една седмица последва втора отлагане- станало наводнение. Отново бяхме помолени да не го пускаме щяло да има сборни групи. Аз бях бременна и те знаеха, че съм си вкъщи, доста удобно...

Дойде и нашият 15.09, някъде средата на октомври. Детето започва да посещава градина от 8:30 до 11:30ч. Няма да забравя никога погледа на госпожата, когато ме виждаше, че идвам. Тя нямаше търпение, всъщност като всяко начало на него му беше трудно, след около седмица проведохме разговор с психоложката на градината и госпожите. Те ни посъветваха да извадим документи на детето за работа с ресурсен учител, защото госпожите не могат да се справят с него. Не се вписва в групата нарушава тяхната работа. Когато попитам как се е представил днес винаги чувах: „ ами добре, ние сме казали на другите деца, че е различен и трябва да му дават играчките си „ , цялото усещане , че детето ти е различно и не е желано е ад. Всеки ден, когато го прибирах в 11:30ч. виждам, как играе сам, как бяха хаотични и неможеха да го включат в

игра, как госпожата ме гледаше с поглед “ ооо най-накрая идваш“. Чувах ежедневно , че много им е трудно, че гледат само него и не могат да обърнат внимание на другите деца. Нищо не можем да направим. БОЛИ! А дали....?

Всъщност можем и ние със съпруга ми го направихме. Тръгнахме си. Събрахме си багажа и се преместихме в гр. Кюстендил. Ами сега, какво ще правим?

Незнам късмет ли е , съдба ли е , но тук нещата бяха много различни, от срещата с директорката на ДГ , си тръгнахме с усмивка и спокойствие.

Направихме среща с госпожите. Даже небих ги нарекла госпожи, а ангели, майки, приятели, хора със сърца. Досега не ни се беше случило някой да приема детето ни като негово дете. В началото неможех да повярвам. Взехме ли най – доброто решение за сина ни? Всичко се случи много бързо, промяната е на лице. Синът ни ходи на градина със желание и то не до обяд , а цял ден, има приятели, храни се сам , спи следобяд, водят го на театър, участва активно във всяка дейност на групата, канят го на рожден ден. Това е разликата.

Благодарна съм на всеки един герой от нашата приказка, защото без тях нямаше да намерим нашите госпожи. Дано с тази история помогнем на семейства в нашата ситуация.

Не се отказвайте, има добри хора, които обичат децата и работата си!